

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Bednaříkovou
ve věci

žalobkyně: Š. P.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, čj. MPSV-2025/188142-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 2.7.2025 prostřednictvím aplikace Jenda žádost o podporu v nezaměstnanosti podle § 39 a násl. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), poté, co jí skončilo poslední zaměstnání ve Švýcarské konfederaci.
2. Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 1. 8. 2025, čj. 311123/25/C (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobkyni podporu v nezaměstnanosti ode dne 2. 7. 2025 nepřiznal.
3. Žalovaný postupem dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025, čj. MPSV-2025/188142-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Podle žalovaného žalobkyně během výkonu zaměstnání ve Švýcarsku neměla v České republice obvyklé bydliště ve smyslu čl. 1 písm. j) a čl. 65 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“), a proto nelze započítat doby pojištění získané ve Švýcarsku pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti v České republice. Žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně po rozhodné období soustředila centrum svých životních zájmů do Švýcarska, kde dlouhodobě pracovala, byla daňovým rezidentem a měla zajištěno bydlení a pojištění, zatímco vazby k České republice nebyly dostatečné k závěru o zachování bydliště.

II. Shrnutí žaloby

4. Včasnou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového.
5. Žalobkyně má za to, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, pokud dospěly k závěru, že žalobkyně v rozhodném období neměla obvyklé bydliště na území České republiky. Žalobkyně namítá, že po celou dobu zaměstnání ve Švýcarsku si zachovala bydliště v České republice, kde měla trvalý pobyt, rodinné a sociální zázemí u své matky a u otce svého přítele, pravidelně se vracela, užívala český bankovní účet a telefonní číslo a byla zde registrována u lékařů. Žalobkyně zdůraznila, že nebylo jejím záměrem přesunout své bydliště do Švýcarska natrvalo. Správní orgány nedostatečně zohlednily další rozhodné okolnosti svědčící o zachování centra jejích životních zájmů v České republice.
6. Žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně vyložily pojem „obvyklé bydliště“ podle čl. 65 nařízení č. 883/2004. Správní orgány tento pojem vyložily převážně podle místa výkonu práce žalobkyně, ačkoliv právní úprava i judikatura vyžadují komplexní posouzení centra životních zájmů dotčené osoby, zejména jejích rodinných, sociálních a osobních vazeb.
7. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily předložené důkazy, včetně formuláře PDU1. Odkazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU, z níž podle jejího názoru plyne, že výkon práce v zahraničí neznamená automatickou ztrátu obvyklého bydliště v České republice.

8. Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkazuje na bankovní výpisy, výpisy z telefonního čísla, faktury (služby, nákupy, jiné doklady o pobytu v ČR), potvrzení od lékařů, čestné prohlášení příteleva otce, formulář PDU1 v německém jazyce a potvrzení o trvalém pobytu. Některé tyto listiny žalobkyně k podané žalobě předložila, přiložila i podnájemní smlouvu včetně předávacího protokolu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že základním pravidlem koordinace systémů sociálního zabezpečení je příslušnost státu posledního zaměstnání a že výjimka dle čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004 se vztahuje pouze na osoby, které si zachovaly obvyklé bydliště v jiném státě po dobu výkonu zaměstnání. V daném případě však žalobkyně podle žalovaného během dlouhodobého zaměstnání ve Švýcarsku centrum svých zájmů v České republice nezachovala a obnovila jej až po návratu do ČR, což pro vznik nároku na podporu v nezaměstnanosti v České republice nepostačuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších zákonů, dále jen „s. ř. s.“).
11. Krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť pro to byly splněny procesní podmínky.
12. Žaloba není důvodná.
13. V přezkoumávané věci je rozhodující otázkou, zda si žalobkyně po dobu výkonu zaměstnání ve Švýcarské konfederaci zachovala bydliště ve smyslu čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004 v České republice, a zda proto bylo možné aplikovat výjimku podle čl. 65 odst. 5 písm. a) uvedeného nařízení.
14. Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti platí, že nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období podle § 41 uvedeného zákona zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců; překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.
15. V případech migrujících pracovníků je však třeba vnitrostátní právní úpravu aplikovat ve spojení s nařízením č. 883/2004, které stanoví pravidla pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení a určení příslušnosti státu k poskytování dávek. Základním pravidlem přitom je, že dávky v nezaměstnanosti poskytuje stát posledního zaměstnání. Výjimka z tohoto pravidla přichází v úvahu pouze tehdy, pokud si osoba po dobu výkonu zaměstnání v jiném státě zachovala bydliště v jiném členském státě ve smyslu čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004.
16. Podle čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004 se bydlištěm rozumí „obvyklé bydliště“. Jedná se o autonomní pojem unijního práva, který nelze ztotožňovat s institutem trvalého pobytu podle vnitrostátního práva. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 25. 2. 1999, C-90/97, Swaddling, dovodil, že bydlištěm je místo, kde se nachází skutečné a stabilní centrum

životních zájmů dotčené osoby. Při posuzování existence obvyklého bydliště je třeba vycházet z celkového posouzení všech relevantních okolností konkrétního případu.

17. Tato kritéria dále konkretizuje čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 987/2009“), podle něhož je třeba přihlížet zejména k délce a kontinuitě pobytu na území jednotlivých států, povaze a stabilitě vykonávané činnosti, rodinné situaci osoby, bytové situaci, jakož i k dalším okolnostem vypovídajícím o skutečném centru jejich životních zájmů.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, čj. 9 Ads 95/2015-39, uvedl, že *„při posuzování, zda si migrující pracovník zachoval bydliště ve smyslu čl. 65 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve státě, ve kterém nepracoval, se musí vycházet z kritérií daných v čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Subjektivní pocit migrujícího pracovníka o tom, že si během pobytu v jiném členském státě, zachoval bydliště, resp. střed zájmů, v členském státě, ve kterém nepracoval, nepostačuje k zachování bydliště v tomto jiném členském státě.“*
19. Současně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, čj. 3 Ads 55/2018-37, zdůraznil, že při posuzování obvyklého bydliště je třeba vycházet z celkového posouzení všech relevantních okolností konkrétní věci, přičemž samotná existence rodinných či osobních vazeb ke státu původu nemusí bez dalšího postačovat k závěru o zachování obvyklého bydliště v tomto státě.
20. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány při posuzování otázky obvyklého bydliště žalobkyně vycházely z dostatečného a relevantního okruhu podkladů. Zohlednily zejména údaje uvedené v dotazníku pro určení státu bydliště, pracovní dokumentaci žalobkyně vztahující se k výkonu zaměstnání ve Švýcarské konfederaci, údaje o jejím bydlení v tomto státě, informace o zdravotním pojištění a daňové rezidenci, jakož i listiny předložené žalobkyní k prokázání vazeb na Českou republiku (čestné prohlášení příteleva otce, doklady o bankovním účtu, komunikaci s lékařem, telefonní vyúčtování, výpisy z bankovního účtu, faktury z e-shopu a další). Formulář PDU1 správní orgány zohlednily jako doklad o dobách pojištění získaných v zahraničí.
21. Ze správního spisu současně vyplývá, že žalobkyně ve Švýcarské konfederaci dlouhodobě pobývala v období let 2021 až 2025. V této době zde vykonávala zaměstnání na dobu neurčitou u zaměstnavatele DLF Personal AG s datem ukončení pracovního poměru ke dni 27. 6. 2025. Ve Švýcarské konfederaci měla žalobkyně zajištěno bydlení. Současně byla ve Švýcarsku zdravotně pojištěna a vedena jako daňový rezident. Tyto okolnosti správní orgány vyhodnotily jako významné indicie svědčící o tom, že žalobkyně měla po rozhodnou dobu své ekonomické těžiště právě v tomto státě.
22. Správní orgány zohlednily také vazby žalobkyně k České republice. Zabývaly se tím, že žalobkyně měla na území České republiky evidován trvalý pobyt, že zde měla rodinné zázemí u své matky a příteleva otce, že se do České republiky pravidelně vracela (po 6 až 7 týdnech), a že zde udržovala další vazby (bankovní účet, lékaře, telefonní číslo, starost o psa). Tyto skutečnosti však vyhodnotily jako vazby osobní a rodinné povahy, které jsou slučitelné s dlouhodobým výkonem práce v zahraničí, nikoliv jako projev existence skutečného a

stabilního centra životních zájmů v České republice. Krajský soud neshledal v těchto závěrech jakýchkoli vad a žalobkyně tyto závěry rozporuje pouze obecně.

23. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že vazby osobní a rodinné povahy, které mohou přetrvávat i při dlouhodobém výkonu zaměstnání v zahraničí, samy o sobě neprokazují, že se skutečné a stabilní centrum životních zájmů žalobkyně nacházelo po rozhodnou dobu v České republice. Rozhodující přitom není samotná existence vazeb žalobkyně k České republice, nýbrž jejich intenzita ve vztahu k objektivním okolnostem svědčícím o soustředění centra jejích životních zájmů ve Švýcarské konfederaci. V projednávané věci správní orgány přesvědčivě odůvodnily, proč za rozhodující považovaly zejména délku a kontinuitu pobytu žalobkyně ve Švýcarské konfederaci, stabilitu jejích pracovních poměrů a existenci jejího každodenního životního a pracovního zázemí v tomto státě.
24. Správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení věci, jednotlivé důkazy hodnotily v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech a své závěry přehledně a srozumitelně odůvodnily. Jejich skutkové závěry o tom, že žalobkyně neměla po dobu výkonu zaměstnání ve Švýcarské konfederaci obvyklé bydliště v České republice ve smyslu čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004, jsou správné.
25. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, správní orgány nevycházely pouze ze skutečnosti, že žalobkyně vykonávala zaměstnání ve Švýcarské konfederaci, nýbrž hodnotily celý soubor relevantních okolností v souladu s čl. 11 nařízení č. 987/2009 a relevantní judikaturou. Nezaložily tedy své závěry pouze na místu výkonu práce, jak namítá žalobkyně, ale na celkovém posouzení objektivních skutečností vypovídajících o skutečném centru jejích životních zájmů.
26. Na uvedeném závěru nemění nic ani tvrzený úmysl žalobkyně před odchodem za zaměstnáním do Švýcarska vrátit se v budoucnu do České republiky. Subjektivní záměr osoby může být při posouzení obvyklého bydliště zohledněn pouze podpůrně, nemůže však převážet nad objektivními okolnostmi svědčícími o skutečném centru jejích životních zájmů. V projednávané věci správní orgány vycházely zejména z délky a kontinuity pobytu žalobkyně ve Švýcarské konfederaci, stability jejích pracovních poměrů a existence dlouhodobě zajištěného bydlení v tomto státě. Jejich závěr proto odpovídá požadavku komplexního posouzení podle čl. 11 nařízení č. 987/2009.
27. Stejně tak krajský soud uvádí, že institut trvalého pobytu představuje evidenční institut vnitrostátního práva a sám o sobě neprokazuje existenci obvyklého bydliště ve smyslu nařízení č. 883/2004. Formální evidence pobytu není sama o sobě rozhodující pro určení skutečného centra životních zájmů osoby (srov. výše uvedenou judikaturu).
28. Pokud žalobkyně namítá, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily jí předložené důkazy, krajský soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány některý z relevantních důkazů opomenuly. Naopak se zabývaly jak skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobkyně, tak okolnostmi svědčícími o soustředění jejího životního a pracovního zázemí ve Švýcarské konfederaci.
29. Totéž platí i ve vztahu k formuláři PDU1 (U1), na jehož význam žalobkyně opakovaně poukazuje. Tento formulář slouží k prokázání dob pojištění získaných v jiném státě a jeho

účelem je umožnit aplikaci zásady sčítání dob pojištění podle čl. 61 nařízení č. 883/2004. Sam o sobě však neprokazuje existenci obvyklého bydliště ve smyslu čl. 1 písm. j) uvedeného nařízení. Správní orgány proto nepochybily, pokud jej při posouzení otázky bydliště nepovažovaly za rozhodující.

30. Žalobkyně pouze ve zcela obecné rovině namítá, že jí předložené listiny správní orgány nesprávně hodnotily. Co konkrétně správní orgány nesprávně z té či oné listiny dovodily, již žalobkyně neuvádí. Žalobkyně zůstává pouze v obecné rovině nesouhlasu. V takto obecné rovině proto může krajský soud uvést pouze to, že v závěrech správních orgánů nenašel žádné vady, ke kterým by mohl přihlédnout z úřední povinnosti.
31. Obecně lze říci, že nejrozsáhlejší „sbírku“ listin tvoří vyúčtování za telefonní služby za rok 2024 a za měsíce leden až květen roku 2025 a bankovní výpisy za vybrané měsíce let 2024 (3, 4, 6, 9, 12) a 2025 (4). Nejedná se o úplný přehled v rámci rozhodného období a již z toho důvodu tato dokumentace sama o sobě, ani ve spojení s dalšími listinami, tak, jak správní orgány uvádějí, neprokazuje, že by se obvyklé bydliště žalobkyně nacházelo v České republice. Takové konkrétní úvahy navíc žalobkyně v podané žalobě ve vazbě na konkrétní listiny ani nečiní. Úkolem krajského soudu není za žalobkyni cokoli domýšlet.
32. Za situace, kdy žalobkyně sama nevymezila, jaké konkrétní skutkové závěry mají z jednotlivých transakcí plynout a v čem mají vyvracet závěry správních orgánů, nebyl soud povinen z bankovních výpisů samostatně rekonstruovat četnost a délku pobytů žalobkyně v České republice. Na základě telefonního vyúčtování též nelze shledat, že bylo zachovááno bydliště žalobkyně na území ČR. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám uvádí, že i dlouhodobější vedení českého telefonního čísla nutně neprokazuje bydliště osoby v ČR, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Chtěla-li snad žalobkyně těmito dokumenty prokázat, že těžiště jejího života se v daném selektivně vybraném období nacházelo v ČR, nikoli v zahraničí, měla tomuto cíli přizpůsobit podobu a kvalitu svých tvrzení.
33. Obdobné závěry krajský soud činí ke zbylým listinám (které jsou rovněž součástí správního spisu a žalobkyně je i v podané žalobě označuje jako důkaz) a v podrobnostech odkazuje na závěry správních orgánů. Co se týče předloženého čestného prohlášení příteleva otce, ani to závěry správních orgánů nevyvrací. Dle čestného prohlášení měli žalobkyně a její přítel u jeho otce zázemí, osobní věci a psa a měli zde možnost bydlet. Jeho obsah plně koresponduje s tím, co žalobkyně správním orgánům výslovně uvedla, že se do ČR vracela jednou za 6 až 7 týdnů. Toto její tvrzení správní orgány ani nerozporovaly.
34. Oproti správnímu řízení žalobkyně předkládá krajskému soudu podnájemní smlouvu ze dne 1. 8. 2025 s dobou podnájmu od 1. 8. 2025. Pro aplikaci výjimky podle nařízení č. 883/2004 je klíčové posoudit, zda si žalobkyně zachovala centrum životních zájmů (obvyklé bydliště) v ČR během doby výkonu svého zaměstnání ve Švýcarsku, nikoli po jeho skončení dne 27. 6. 2025.
35. K námitce žalobkyně směřující proti přirovnání použitému správními orgány (Praha – Ostrava) krajský soud uvádí, že i pokud by bylo uvedené přirovnání nepřesné, nepředstavovalo nosný důvod správních rozhodnutí. Rozhodující skutkové a právní závěry správních orgánů byly založeny především na délce a kontinuitě pobytu žalobkyně ve Švýcarské konfederaci, stabilitě jejích pracovních poměrů a existenci jejího životního a

ekonomického zázemí v tomto státě. Případná nepřesnost přirovnání proto nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

36. Konečně, pokud žalobkyně odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-90/97 Swaddling, z něhož dovozuje, že výkon práce v zahraničí automaticky neznamená ztrátu bydliště v České republice, soud s tímto obecným východiskem souhlasí. Nelze však již souhlasit s tím, že by z odkazovaného rozsudku plynulo, že postačuje zachování silných rodinných a sociálních vazeb. Otázku obvyklého bydliště bylo třeba posoudit komplexně, se zřetelem k délce a nepřetržitosti pobytu, povaze a stabilitě vykonávané práce, rodinným vazbám, bytové situaci a daňovému rezidentství, neboť teprve souhrn těchto okolností umožňuje učinit závěr o středisku zájmů dotčené osoby; nelze jej proto dovozovat pouze z existence rodinných či sociálních vazeb k České republice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, čj. 3 Ads 55/2018-37). To správní orgány učinily. Co se týče odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 114/2011-105, tak takový rozsudek se v databázi Nejvyššího správního soudu nenachází; dohledatelný rozsudek ze dne 25. 8. 2011, čj. 3 Ads 114/2011-57, se týká odvodů zaměstnavatele, a rozsudek ze dne 29. 8. 2012, čj. 4 Ads 114/2011-105, se týká zákazu dvojího přičítání.
37. Na základě shora uvedeného krajský soud shrnuje, že skutečnost, že žalobkyně měla v ČR trvalý pobyt, měla zázemí u své matky a přítelova otce, udržovala rodinné, sociální a osobní vazby, pravidelně se vracela do ČR, měla český bankovní účet, měla české telefonní číslo, měla v ČR lékaře, a že nikdy neměla v úmyslu přesunout bydliště do Švýcarska natrvalo, neodporuje závěrům žalovaného. V mezích uplatněných žalobních bodů krajský soud neshledal, že by správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nebo tento stav nesprávně hodnotily. Na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu správní orgány aplikovaly rozhodnou právní úpravu, kterou vyložily, a ve světle podané žaloby jejich závěry obstály.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 17. června 2026

Za správnost vyhotovení: Bc. V. L.

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. V. L.